61e jaargang — No 5. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 17 Januari 1914.

Men schrijft in te Tongeren bij H. Collée, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, 4 fr. per jaar

Eenmal [illegible] 3 [illegible]

[illegible]

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Zuiver Algemeen Stemrecht.

In de Kommissie der XXXI ingesteld om eene herziening der provinciale en gemeentelijke kieswetten te bestuderen, hebben de socialisten De Greef en Destrée een stelsel van vertegenwoordiging der belangen voorgestaan.

In dat stelsel zou elke kiezer echter maar eene stem hebben ; maar het zou toch het Zuiver Algemeen Stemrecht niet zijn.

Zeer zonderling mag men het toch wel heeten, dat socialisten niet uit al hunne macht in die kommissie het Zuiver Algemeen Stemrecht verdedigden.

De socialisten toch in hunne bladen zeggen dat ze van geen ander stelsel willen weten en degenen die hen het best verteg nwoordigen in de kommissie der XXXI komen met een ander stelsel af.

Is dat omdat die gezellen meenen dat 't Zuiver Algemeen Stemrecht niet de minste kans heeft er door te komen ? Best mogelijk !

* * *

In de vergadering der Liberale Associatie van Seraing, sprak Vrijdag de heer Delaite, liberaal provincierraadslid van Luik. Hij zegde : de Liberale Associatie van Luik, als zij hare zienswijze verdedigt, houdt er aan zich niet te sche den van diegenen harer leden welke benauwd zijn van het zuiver algemeen stemrecht voor de gemeente, en ze heeft gelijk.

Andere, meer belangrijke kwestien, zullen (tijdens de aanstaande kiezingen) — in de aandacht van het land gevolen worden : vooreerst de schoolwet ; dan de nieuwe lasten en eindelijk de Flamingantische werkingen en overdrijvingen :

La Flandr. Libérale die tot hiertoe nog altijd het Zuiver Algemeen Stemrecht voorstaat schrijft, aangaande de vertegenwoordiging der belangen, door gezellen De Greeft en Destrée verdedigd :

« Men meende vroeger dat degenen die door » hunne belastingen voorzien in de uitgaven » van den Staat, eenig recht hebben te waken » dat het geld van den Staat, 't is te zeggen : » hun geld, besteed worde met voorzichtigheid, » met wijsheid, met spaarzaamheid.

» In dien tijd aanzag men al de lastenbetalers als eene uitgebreide klas belangen uitmakende, welke men voor de aanzienlijksten » hield. Men zegde dat deze die de koordek ns » van de beurs vasthoudt, door het feit zelve » meester moet zijn van den staat Zonderlinge » zaak, het schijnt dat men redelijker wijze » geneigd is tot dat oud gedacht terug te komen.

» De betalers der lasten hebben het meest » rechtstreekch belang in het goed bestuur » van den Staat en van zijn gelden.

» Indien het aan degenen is die het meest » belang hebben dat de maatschappelijke » macht moet b hooren, dan zijn zij die grootste belanghebbenden.

» Het was op die opvatting dat ons oud » kiesstelsel gegrond was, dat men nu zoozeer » misprijst. »

De wind waait dus weer naar een soort van cijnsstelsel, zou men zeggen.

Het kan niet ontkend worden dat degenen die lasten betalen, meer belang hebben bij het goede bestuur der openbare zaak dan degenen die er geene betalen.

Het is echter niet waar dat deze laatsten geen belang hebben bij een goed bestuur.

Daarom meenen wij dat het meervoudig stemrecht, voor alsnu, tamelijk wel beantwoordt aan de vereischten van den huidigen tijd.

Elkeen heeft kiesrecht : de eenen meer en de anderen minder, volgens zijn belang en zijne bekwaamheid.

Er is een tijd gweest dat er zelfs hielden staan dat degenen die geene lasten betalen, meer belang hebben in een goed bestuur dan degenen die er wel betalen.

't Schijnt dat het gezond verstand weer de bovenhand zal krijgen !

* * *

De openbare denkwijze gaat gelurig over en weer — maar tot hiertoe heeft niemand gehoord of gezien dat het de eenvoudige werklieden zijn, die in eene fabriek bijvoorbeeld, bevelen nieuwe machienen te koopen, welke de patroon moet betalen.

MENGELWERK VAN DEN *POSTRIJDER* (*)

MOEDERTROTS

DOOR

Paul de GARROS

4e VERVOLG

Wanneer ik vernam dat hij ons kind verlaten had, was ik niet boos op hem. Ik zegde eenvoudig bij mij zelve : « Kom, zijn rol heeft hem ten laatste vermoeid. Welnu, ieder zijne beurt ; hij heeft zich lang genoeg met de kleine Jeanne bezig gehouden, nu is het mijne beurt.

— Eugène heeft zijne dochter niet verlaten, hij had haar slechts aan mij toevertrouwd voor een termijn dat, volgens hem, zeer kort zou zijn, omdat een plicht, hooger, dringender nog dan den vaderplicht hem elders riep.

— Waar is hij ?

Octaaf zag haar droevig aan.

— Mevrouw, uw man is dood, zegde hij, hij is gestorven op het veld van eer, terwijl hij zijn vaderland tegen den vijandelijken inval verdedigde. Indien ge hem bemiddet, zoudt ge hem thans moeten vereeren, want zijne opoffering was eene ware heldendaad. Wat heeft hij moeten lijden, bij de gedachte dat zijne dochter als wees achterbleef.

Hilda antwoordde niet. Zij staarde Mijnheer du Chesnay wezenloos aan alsof zij den zin zijner woorden niet gevat had.

Dan, na een oogenblik scheen haar verstand en gevoeligheid terug te keeren, zij mompelde :

— Eugène is dood ! Neen, neen, dat is niet mogelijk... Ik wil niet.

— De menschelijke wil heeft hare grenzen, onderbrak Octaaf. En of wij het willen ja of neen, de naakte niet te ontkennen werkelijkheid is daar.

De jonge vrouw richtte zich hier op.

Zij weende niet meer, ontsteltenis en woede hadden hare tranen gestremd. Ontsteltenis veroorzaakt door deze onverwachte openbaring, die eenige oogenblikken te voren maar mogelijk zou toegeschenen hebben ; woede, opstand tegen den Almachtige die zulks had kunnen toelaten.

Weenen, foei !

Alhoewel zij met moeite de snikken die haar naar de keel stegen, kon bedwingen, wilde het ontembare schepsel geene zwakheid toonen.

Zij behoorde, ten andere, tot die in zich zelve gekeerde naturen, die hun verdriet slechts alleen dragen, en in hun binnenste opkroppen. Ellendigen hoogmoed ! want het weerstandsvermogen van onze hersenen is niet onbepaald. De hersenen zijn juist als eene machine, die, wanneer zij overbuist is, en de tranen niet als veiligheidsklep dienen, springt : dat is zinneloosheid.

Na eenige oogenblikken van stilzwijgen, scheen de woede van Hilda in een teeder verdriet over te gaan. Zij ontrukte hare dochter aan Octaaf, nam haar in de armen en overladde haar met hartstochtelijke kussen. Het was alsof de dood van den vader haar het arme weesje nog dierbaarder maakte.

Plotseling keerde zij zich naar Mijnheer du Chesnay :

— Wie heeft u gezegd dat Eugène dood is ?

— Zijn lang stilzwijgen zegde genoeg. Ja meer, de inlichtingen die ik by den staf heb ingewonnen, lieten geen twijfel meer over.

— Het is wel, zegde zij, na een oogenblik te hebben nagedacht. ik zal zien. Mijnheer du Chesnay, ging zij voort met korte, nauwelijks verzachte stem, gij zyt een brave man ! Ik aanlaat ik u Jeanne, maar binnen acht dagen kom ik terug. Dan zal ik eene beslissing genomen hebben. Tot weerziens.

En alvorens Octaaf iets kon antwoorden, groette Hilda en verdween.

(*) Verboden nadruk voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des Gens de Lettres*, van Parijs.

Zoo gaat het zelfs niet in de socialistisch inrichtingen.

Bij scherp onderzoek blijkt het Zuiver Algemeen Stemrecht het redmiddel niet te zijn waar voor men het heeft uitgegeven.

(*Fondsenblad*).

Nog geen verwarring genoeg !

Gedachten en voorstellen komen er zoowat overal te voorschijn op onze dagen. Nu komt een groep een voorstel te doen om onze tijdrekening van het jaar te veranderen.

De twaalf maanden van het jaar zou men in dertien maanden willen veranderd zien en de zevende maand van 't jaar zou de nieuwe maand zijn met naam « Bloemenmaand ». Alle maanden zouden 28 dagen hebben, met 4 weken. Alle maanden, alle weken, zelfs het jaar zou met een Zondag beginnen en met eenen Zaterdag eindigen. Nieuwjaar zou'n onvijdigen dag wezen en ingeval van schrikkeljaar zou men daar'nen onvijdigen dag bijvoegen.

Men zet, alles loopt op een rolleken bij die hervormers. Diezelfde hervormers hebben nog andere hervormingsgedachten. Inderdaad, wanneer men dan toch aan 't hervormen is, moet men zich niet halfweg inhouden en men kan immers gemakkelijk vooruit op de baan. Zoo zouden zij wel willen dat er in elk land maar een taal — de nationale taal — zou bestaan. Men begrijpt alreeds niet waar, dat die taal de fransche zou moeten zijn ! 't Kan bijna niet anders voor hervormers van onzen tijd. Men zegt gewoonlijk dat de appetijt al etende komt. Nu dat zeggen hier eene groote waarheid te wezen, want de gulzigheid laat zich maar al te wel merken daar waar de hervormers wat verder gaan.

't Is met genoeg dat elk land eene nationale taal zou bezitten, nameijs de fransche. Neen, men gaat maar als bij teoverslag ineens de wereld rond met hun gedacht, en daarom meenen zij als echte slokoppen te mogen zeggen dat 't noodig is « dat er maar eene enkele taal zou mogen bestaan voor alle landen ». Men moet daarom nu juist niet verschieten dat de internationale of Wereldtaal al wederom de fransche taal zou moeten wezen.

Die medeedeling kwam ons per post toe en op den postzegel konden wij den stempel der herkomst niet duidelijk onderscheiden, maar 't scheen ons weg te hebben alsof het van Gheel kwam.

't Kan bijna niet anders, daar zou men inderdaad alleen zooets kunnen aanneemlaatsen. Heere vergeef het hun.

BUITENLAND

Frankrijk

BANDIETERIJ TE ROUBAIX. — Maandag werd te Roubaix, in volien dag, eene stoutmoedige bandieterij gepleegd. Eene vrouw die inkassertingen deed, werd door eenen ketel aangevallen, ter gronde geworpen en en de kersiontstoot hare handtasch, die reeds eene beangrijke som bevatte. De ellendeling die de vlucht nam, liep in de armen van twee agenten en werd aangehouden.

Het was rond 10 ure 's morgends dat vrouw Nys, geboren Hermine Van Leysseele, 49 jaat, hare woning, Moulaigne-straat, 22, had verlaten om geld, eene som van 1200 fr., te gaan ontvangen.

Rond 12 1/2 ure, ter hoogte ter herberg van M. Blanchaux, Oudenaardeplaats, te Roubaix, sprong eensklaps een persoon die haar reeds een heelen tijd volgde op haar toe.

De ellendeling hield een groot mes in de hand, waarmede hij de riemen van de sacoche, bevattende eene som van 1000 fr. in vijffrankstukken en twee brieffes van honderd franken. Het slachtoffer riep om hulp, waarop den bandiet bij het naderen van personen, de vlucht nam langs de Natieplaats en de Straatsburglaan, de sacoche in paard latende.

De ooggetuigen achtervolgden den ellendeling al roepende : « Houdt den dief », waarop M. Delobel, voerman, 26 jaar oud, in dienst van eenen ondernemer, zijne zweep nam en den bandiet eenen slag toebracht.

De ellendeling rolde ten gronde, sprong dadelijk op en zwaaide met zijn mes.

M. Delobel liet zich niet afschrikken ; een tweede slag op den arm van den bandiet, waardoor deze het mes uit de hand vloog, was genoegzaam om hem te overmeesteren en over te geven in de handen van twee policieagenten, die juist ter plaats kwamen.

Mad Nys die in den val kneuzingen had bekomen aan het voorhoofd en aan eene hevige ontroering ter prooi was, werd na verzorging huiswaarts geleid.

De aangehoudene ketel, zekere Henri Dutorest, 28 jaar, wonende Martinstraat, 21, te Wattrelos, werd na eene eerste ondervraging opgesloten en Dinsdag ter beschikking van het parket van Rijsel gesteld.

Rusland

DOOR WOLVEN ACHTERVOLGD. — Eene verschrikkelijke ontmoeting met wolven had in het voorgeborchte van Sint-Petersburg plaats.

Vijf landbouwers waren rond 5 ure 's avonds met eene groote slede uit de gemeente Novinka vertrokken, om naar de markt van St-Petersburg hunne kalveren en geloode varkens te brengen.

Nauwelijks waren zij vijf kilometers van hun dorp verwijderd, toen eene groote bende wolven uiteen bosch kwam en het gespan achterna zetten.

Twee landbouwers vuurden hunne geweren, waarvan zij sechs waren voorzien, op de wilde dieren af en wierpen hen twee doode kalveren toe. De hongerige wolven verslonden in eenen oogenblik het vleesch en na korte stonden achtervolgden zij opnieuw de slede.

De landbouwers losten eenige furig geweerschoten en wierpen ten slotte al het gesnacht en gezouten vleesch toe om aan de vervolging der wolven te ontsnappen.

De opolering was tutteloos ; eenige wolven nieven achter, doch de anderen volgden de slede en maakten jacht op de paarden en de lieden. De paarden die uitgeput geraakten bij dezen dollen rit, vertraagden en de wolven naderden zoo zeer, dat de vijf landwerkaarden besloten uit te klappen en aan de toomen te klimmen.

Zulks werd gedaan en vier der landbouwers klommen op de in de nabijheid zijnde boomen. De oudste onder hen die niet klimmen kon, verdoek zich achter de boomen en werd wedra door de wolven omringd.

De vier andere beschaamd hun ouden kameraad verlaten te hebben, dankten van de boomen en vielen tot de wolven met hunne bijlen aan. Een verwoed gevecht werd tusschen de landbouwers en de wolven aangegaan. De eerste behandelden de overhand en in min dan een half uur lagen zes groote wolven voor hunne voeten gedood. Niettemin, hadden de landbouwers allen en vooral hun ouden kameraad verschrikkelijke beten bekomen.

— ZESTIG SOLDATEN VAN KOUDE GESTORVEN. — Zestig recruten ve lieten eenige dagen geleden het stadje Oranienbaum, nabij St Petersburg, om zich naar het eiland Kronstadt te begeven. Daar de Oostzee bevroren lag, waagde het detachement zich op het ijs. Daar men van de 60 soldaten geen nieuws meer vernam, denkt men dat allen van koude gestorven zijn.

Turkije.

HIJ KAPT ER DOOR ! — De nieuwe Turksche minister van oorlog is een kerel die er met vuile voeten doorgaat ; op zijn voorstel zijn niet min dan 161 officieren ontslagen en op pensioen gesteld.

Hij wil absoluut de kaders verbeteren en de korpshoofden verjongen, maar hij sabelt in den hoop gelijk een oude aragonder van Latour.

Onder de op pensioen gestelden bevinden zich de maarschalken Zeki Pacha en Ibrahim Pacha ; de eerste divisie generaal ; Abdullah generaals : Ahmed, Hamdi, Munir, Enver, Ismaël, Fasil, Fetni, Iaver, Tevzi, Chevket-Torghout, Hassan, Thasin en Ghukri Pacha, de verdediger van Andrinopel. Er zijn in het geheel 33 divisieoversten, 10 brigadeoversten, 12 stad Kolonels en 76 regiment kolonels, die zonder veel komplimenten aan de deur gewaist zijn. Gisteren zijn de traden verschenen, waarbij die 161 opperofficieren mogen gaan wandelen.

Gelijktijdig zijn de traden verschenen waarbij de opvolgers dier afgedankten worden benoemd of le vondert Generaal Mahmoud Mokhtar, gezant te Berlijn, is benoemd tot opziener van het derde legerkorps. Hij is per treinstoomkar naar Konstantinopel ontvoden.

De brigade-generaal Djavid Pacha is opziener benoemd der vierde brigade. Maarschalk Osman is benoemd bij de eerste brigade en generaal Zeki bij de tweede.

Een brigade generaal en 30 regiments kolonels zijn bevonderd tot divisie-generaals.

De Duitsche kolonel, Brossart von Schellendorf is opperbevelhebber benoemd der derde leger divisie.

Onder de verschillende benoemingen, komt ook die voor van den Pruisischen generaal-luitenant von Sanders, als gezetten opperbevelhebber van het 1e Turksch legerkorps.

Zweden.

GROOT BROOD. — Dokter Henbede, bestuurder van het laboratorium voor voedkundige opzoekingen van Kopenhagen, heeft bewezen dat de vettebloemheiden de voedingsvaarde vanher brood afhangen van het erwit en de koolhydraten, welke het bevat en ook van de mineralen zouten der eerten grondstof, van het gezamenlijk der grondstoffen welke de eerten grondstof bevat.

De Deensche geleerde heeft daarom tevens eene reeks proefnemingen gedaan op zeeziekten, op eenige personen. Voegdeen wil. Hij is tot de vaststelling gekomen, dat men verkeerd handelt met in onze bedeelingscentrale maatrijs, het meel te bloot van ongeveer een derde van zijne voedendeh standdeelen, welke meer dan als veevoeder verkoopt. Men verhoogt op die wijze merkelijk den prijs der bloem die overtijdijt welke de kostbaarste grondstoffen voor de gezondheid verloren heeft.

Hij heeft het onweerlegbaar bewijs opgedaan dat de helft mang van het „maatje pel die het gruis levert — onder voedingsopzicht eene groote waarde bezit en dat integendeel het ijl brood, langzaam dooden verzwakt welke er zich mede voeden. Het beste brood volgens hem is het brood « uit den zak » zooals me dat hier zegt.

BINNENLAND.

— DE ZAAK FURNEMONT. — Het onderzoek ten laste van den gewezen socialistischen volksvertegenwoordiger Furnemont is geeindigd en zal aan de korrektionele rechtbank van Brussel verwezen worden. Furnemont, die zooals men weet, bedicht is van heel kieselse zaken, zal zich wel wachten voor de rechtbank te verschijnen ; hij heeft zich voor goed in Frankrijk gevestigd, binnen kort zal de echtscheiding, door de echtgenoote van den lekkerbek Chesnay, na eene wijl te hebben nagedacht, is heb u eene kieselse zendbrief toe te vertrouwen.

— Mijnheer kan op my rekenen, antwoordde Bernard eenvoudig, indien het niet boven mijne krachten of mijne bevoegdheid gaat.

— Bah ! ge zijt een echte Hercules, lachte de jonge man, te meer, ik denk dat gij in dit geval geweld zult moeten gebruiken. Voorzichtigheid, veel voorzichtigheid is er noodig, en ik ben overtuigd dat gij op dit punt uwen rol goed zult vervullen.

De grijsaard schudde het hoofd ten teeken van toestemming en onderwerping.

— En wel, vervolgde de kastelheer op zachten toon, om de aandacht der kinderen niet op te wekken, ziehier in eenige woorden wat u te doen staat. Gij hebt die dame gezien die mij daar straks een bezoek heeft gebracht ?

— Ja mijnheer, want ik heb ze zelf ontvangen...

— Herinnert gij nog goed haar gelaat. Zoudt ge haar onder een ander kleedsel herkennen ?

— Bernard wreef zich over het voorhoofd, alsof hij zijne herinneringen goed in het geheugen wilde prenten.

— Ja, mijnheer, zegde hij eindelijk, ik zie haar duidelijk voor mij, ik zal haar niet vergeten, ik sta er voor in.

— Goed.

— Wat moet ik doen ?

— Eenvoudig aan deze persoon beletten hier binnen te dringen, zelfs het kasteel te naderen, het is gelijk onder welk voorwendsel, en zoolang ik geen andere bevelen geef, moet dit stipt uitgevoerd worden.

— Ik zal waken, verklaarde de oude dienaar ernstig.

— Ik moet voor eenige dagen het kasteel verlaten. Ik zal mij gedurende anderhalven tot misschien vijftien dagen ver van Malicorne bevinden. Gedurende dien tijd, wil ik niet dat die dame hier binnenkomt en vooral mag zij Jeanne niet zien.

Hij had deze laatste woorden zeer stil uitgesproken, opdat 't kleine meisje het niet hooren zou.

— Gij verstaat het ? voegde hij er bij.

De grijsaard zette groote, verbaasde oogen.

— Neen, gij verstaat het niet, hernam Octaaf onmiddelijk, doch dit doet er niet toe, voor het oogenblik heeft dat geen belang, later zult gge dat wel begrijpen. Breng maar g weetrol mijn bevelen ten uitvoer, dat is al wat ik voor het oogenblik van u verlang.

— Mijnheer kan gerust vertrekken, antwoordde Bernard krachtig. Doch na eenige oogenblikken van stilzwijgen kon hij zich niet meer bedwingen en sprong :

— Ik dacht dat de jonge juffer Jeanne eene weesmaas, dus ... de dame zou...

— Ja, onderbrak Octaaf... die dame zou... Maar ge zult dat later wel begrijpen, dat vind ik ook beter. Van tuisnu, sant het eten wordt kond, komt zand ren !

Jeanne maakte een ongeduldige beweging ; zij was bezig in een pendeuleeck te kijken, dat Gerald haar beende en uitlegde. Niettemin geheoorzaamde zij, daar de tuild en Octaaf haar beloofd had dat ze er zaanderendaags opnieuw mocht mieten.

Mijnheer du Chesnay vertrok den volgenden morgen zeer vroeg. Zijne reis had een dubbel doel : ten eerste, het spoor van Hilda trachten te ontdekken ; ten tweede, hij wilde weten tot welke aangstige berekeningen haar avonturlijke geest zich zou leenen, in afwachting van het uur der beslissing.

Vervolgens stelde hij zich voor, naar Parijs te gaan waar de zuster zijns vaders, Mevrouw Maupas, woonde, om haar te vragen, de kleine Jeanne tijdelijk onder hare beschermingte nemen. Hij dacht dat ze daar gemakkelijker aan de opspringen der gravin zou ontsnappen. Bernard kende de gedachten van zijnen meester niet maar wanneer hij hem na acht dagen zag terugkeeren, mismoedig en bezorgd, mompelde hij bij zich zelve :

— Het is tegengevallen. Wat zou er nu weer zijn ?

— Hewel, geen nieuws, niets bijzonders ? vroeg Octave verstreefd.

— Neen, mijnheer, mijn rol was zeer gemakkelijk, ik heb niets moeten doen.

Mijnheer du Chesnay antwoorde niets, maar zijn kommervolle blik verried duidelijk zijne ongeruiheid over de toekomst. Nochtans deed hij moeite om een beheend gelaat te toonen aan de kinderen die op hem kwamen toegeloopen.

Gedurende het diner toonde hij zich zelfs vroolijk ten einde zijne kommernissen te verbergen. Maar zoodra de kinderen te bed waren, ontbood hij Bernard in zijn kabinet en zegde hem :

— Mijn vriend, gij moet u gereed maken, om morgen te vertrekken.

De grijsaard stemde toe zonder de minste verwondering te toonen over deze onverwachte beslissing.

— Gij zult Jeanne meden men, ging Octave voort en vooral wees onderweg goed over haar. O ! arm gelukkig kind, nu weet ik eerst hoeveel ik aan haar gehechtheid. Het is hartverscheurend voor mij, haar te moeten zien vertrekken, maar het moet, hare veiligheid eischt het.

Mijn God, wat ga ik doen ? Wanneer Jeanne niet meer onder mijne beschermingt zal staan, zal mijne vrees voor haar lot nog grooter worden. Ik zal niet meer weten wat ik doet, ik zal mij metmeer, dag en nacht op de hoogte kunnen stellen, van haar gezondheidstoestand... Is dat niet het vertrouwen van mijn vriend verraden.

En, uit dien wanhopigen kreet straalde al de beslutenheid, al de zwakte van zijn karakter. Hij was te goed, maar dirfde niet handelen. Gedurende een oogenblik leunde hij met de ellebogen op zijne schryftafel, de handen aan het voorhoofd, twee tranen biggelden over zijne wangen.

— Neen, neen, hernam hij plotselings en richte zich met eene krachtdadige beweging op, het moet, het is onherroepelijk deze maal, wat het mij ook moge kosten. Ik wil niet dat het lieve kind nog zulke toeneelen als die van over acht dagen bijwone.

— Ten andere, om den aanval te weerstaan moet ik alleen zijn, hare tegenwoordigheid zou mij ontstellen... Gij zult vertrekken Bernard !

— Goed mijnheer, waar moet ik de jonge juffrouw brengen ?

— Gij zult om 9 uur uit Malicorne vertrekken en ten 10 1/2 uur te Gosne aankomen, om zeker den trein van Parijs niet te missen. Daar neemt ge een reiskaartje voor Montargis, waar ge zult blijven. Ge gaat naar het hotel waarvan ik u het adres zal geven, en daar zult ge mijne tante, Mevrouw Maupas, vinden, aan wie ge Jeanne zult touvertrouwen. Is 't begrepen ?

['t Vervolgt].

IV

Mijnheer du Chesnay bleef onder een onbepaalden en onverklaarbaren indruk ; allerlei tegenstrijdige gevoelens bestormden hem.

Hij gevoelde vooreerst een zekere spijt over 't spoedige vertrek dier vrouw, wier verleidelijke schoonheid en ietwat duivelsche blik, vroeger zooveel verwoestingen in zijn hart hadden veroorzaakt.

Beminde hij haar nog ?

Bij dit spijt voegde zich een vage vrees, de vrees van haar weder te zien, de vrees een andere maal niet meer zoo krachtdadig te zijn. O ! dit bewustzijn zijner zwakte, was martelende het hem.

Hilda had hem hare beslissing niet medegedeeld ? Wat te denken, wat moest hij van dit raadsel verwachten ? Een nieuwe eisch ongetwijfeld, waarmede men hem kwam bestormen.

Ten minste indien... Maar neen, de oplossing, die alles had geschikt zou niet verwezenlijkt worden. Het was zinneloos daar aan te denken. Zij zou evenmin als vroeger in een huwelijk toestemmen. Ten andere, indien zij het aanvaardde, was het geen gevaarlijk en gewaagd spel, zij zou verleidelijk. Hoe heeft zij dien armen Eugène met doen lijden ?

Na zich een gansch uur den geest met alderlei vreemdsoortige gedachten te hebben afgemarteld, begon Octaaf eenig zijne koelbloedigheid terug te winnen, wanneer Bernard kwam melden dat het eten opgediend was.

De brave Bernard was meer vriend dan bediende. Sinds 35 jaar bewoonde hij Malicorne, waar hij nog in dienst was geweest van den vader van Mijnheer du Chesnay.

Hij had dezen laatsten zien opgroeien en daarvoor was een groote vertrouwelijkheid tusschen hen ontstaan. Octaaf riep den ouden dienaar bij hem.

Bernard genoorzaamde aanstonds, en naderde Mijnheer du Chesnay op eerbiedige wijze, want, alhoewel hij gemeenzaam met hem omging, verloor hij nooit den eerbied uit het oog.

Hij had een viersnijdige gestalte, breede schouders en men zag aanstonds aan zijn kloek voorkomen dat de jaren, de kracht van dit reuzenlichaam nog niet verminderd hadden.

— Luister, oude vriend, zegde Mijnheer du